Broj: S1 3 U 034031 19 U
Sarajevo, 07.05.2021. godine

20. 05. 2021

UŠ-03 13-1 4/19 19

Sud Bosne i Hercegovine u Sarajevu, vijeće Upravnog odjeljenja sastavljeno od sudija Jadranke Brenjo, kao predsjednika vijeća, Branimira Orašanina i Maide Bikić, kao članova vijeća, uz sudjelovanje Slađane Anđelić, kao zapisničara, u upravnom sporu tužitelja EUROHERC osiguranje d.d Sarajevo, zastupan po punomoćnicima iz advokatskog društva Milas, Martinović & parteneri iz Ljubuškog, ulica Azize Šaćirbegovcić 10., protiv rješenja broj: JN2-03-07-1-2519-7/19 od .31.10.2019. godine, tuženog Ureda za razmatranje žalbi BiH- filijala Mostar , u upravnoj stvari javnih nabavki, na nejavnoj sjednici održanoj dana 07.05.2021. godine, donio je sljedeću:

P R E S U D U

Tužba se uvažava, osporeno rješenje se poništava i predmet vraća tuženom na ponovno rješavanje.

Obavezuje se tuženi da tužitelju nadoknadi troškove upravnog spora u iznosu od 380,80 KM, u roku od 15 dana od dana dostavljanja presude, pod prijetnjom prinudnog izvršenja, a sa preostalim djelom se odbija.

O b r a z l o ž e nj e

Osporenim rješenjem tuženog broj i datum naveden u uvodu, odbijena je kao neosnovana žalba tužitelja izjavljena protiv Tenderske dokumentacije broj: 26/19. od 09..2019 godine u postupku nabavke usluga dobrovoljnog osiguranja motornih vozila ugovornog organa Ministarstvo unutrašnjih poslova ŽZH kantona. U stavu 2. i 3. odbijen je kao neosnovan zahtjev za troškove sastava žalbe po advokatu u iznosu od 842,40KM kao i zahtjev za povrat uplaćene naknade za pokretnje žalbenog postupka iznsou od 500,00 KM.

Tužitelj je blagovremeno podnio tužbu za pokretanje upravnog spora protiv konačnog rješenja iz razloga navedenih u članu 11. Zakona o upravnim sporovima BiH. (Sl. glasnik BiH, 19/02, 88/07, 83/08 i 74/10). U tužbi ističe da je potpuno neprihvatljiva praksa tuženog da iz njegovih rješenja izuzev presjednika vijeća uopšte nije vidljivo koje osobe su još članovi vijeća koji donose odluku. Smatra da je neophodno da tuženi u svojim odlukama navodi i ostale članove vijeća radi potpune

prave zaštite stranaka i korišćenja svih pravnih sredstava zaštite koje predviđa ZUP. Dalje ističe da smatra da je tuženi propustio da poništi postupak javne nabavke iz razloga što su postojale apsolutno bitne povrede ZJN-a iz člana 103. Po kojima je dužan voditi računa po službenoj dužnosti. Naime smatra da je tačka 17. TD kojom je propisano da je kriterijum za dodjelu ugovora ekonomski najpovoljnija ponuda dok se se samo vrednovanje vrši kroz sledeće kriterijume: cijena 50 bodova, efikasnost likvidiranih šteta u 2018. godini – 40 bodova, rok isplate za štetni događaj 10 bodova, u supronosti sa članom 64. ZJN-a, iz koje odredbe po njegovom mišljenu jasno proizilazi da podkriteriji kod ekonomski najpovoljnije ponude mogu biti samo oni koji se odnose na konkretni postupak javne nabavke. Samim tim smatra da procenat riješenosti šteta ni u kome slučaju ne može biti podkriterijum priliom ocjene ponuda jer predstavlja pokazatelj ranije izvršenih poslova nekog od ponuđača.Smatra da je potpuno neprihvatljivo obrazloženje tuženog da efikasnost likvidiranih šteta u 2018.godini predstavlja jemstvo za efikasnost i ekonomičnost izvršavanja obaveza u smislu rokova posebno imajći u vidu da je rok isplate propisao kao poseban podkriteriji nezavisno od efikasnosti likvidiranih šteta. Stoga smatra da obrazloženje tuženog nema razumnog zakonskog uporišta. Nadalje se u tužbi poziva na raniju praksu tuženog u svojim rješenjima gdje zauzima drugačiji stav navodeći poslovne brojeve navedenih rješenja i citirjući njigove djelove u tužbi. Slijedom navedenog, predlaže da Sud njegovu tužbu uvaži, poništi osporeno rješenje i predmet vrati tuženom na ponovni postupak i obaveže ga na naknadu troškova sastave žalbe i ovoga postupka u iznosima od 842,40, kao i povrata naknade žalbenog postupka u iznosu od 500,00 KM.

Sud je ispitao zakonitost i pravilnost rješenja u granicama odredbe člana 35. Zakona o upravnim sporovima BiH („Službeni glasnik BiH" broj: 19/02 do 74/10), pa je odlučio kao u izreci presude, iz sljedećih razloga:

Iz stanja spisa proizlazi da je ugovorni organ Ministarstvo unutrašnjih poslova ŽZH kantona, pokrenuo postupak javne nabavke usluga „dobrovoljnog osiguranja motornih vozila", obavještenjem o nabavci broj 307-7-2-25-3-30/19 od 26.09.2019. godine, objavljeno putem Portala javnih nabavki.Tužitelj je izjavio žalbu na tendersku dokumetaciju, koju je tuženi osporenim rješenjem odbio kao neosnovanu.Iz obtazloženja osporenog rješenja proizilazi da je tuženi odlučion na navedeni način iz razloga što je utvrdio da je ugovorni organ spornom tačkom 17. TD propisao u skaldu sa odredbom člana 64. stav 2. ZJN-A.

Zakonitost rješenja dovedena je u sumnju prigovorima iz tužbe.

Zakon o javnim nabavkama BiH („Službeni glasnik BiH" broj: 39/14,) je poseban materijalno-pravni propis kojim se na uspostavlja sistem javnih nabavki u BiH, prava, dužnosti i odgovornosti učesnika u postupku i postupak kontrole javnih nabavki radi osiguranja najefikasnijeg korištenja javnih sredstava, omogućavanjem aktivne i pravična konkurencija među potencijalnim dobavljačima uz ostvarivanje jednakog tretmana, nediskriminacije i transparentnosti. Ova osnovna načela moraju biti vodilja pri svakoj radnji koju učini ugovorni organ kao dobavljač, a na strani potencijalnih dobavljača je obaveza da u cjelosti poštuju postavljene uslove koje su objavljene u javnom pozivu. Stoga je ovaj zakon mjerodavan i u pitanju utvrđivanja pravog stanja stvari, izjašnjavanja o svim činjenicama i okolnostima, ocjene dokaza, prava na pravna sredstva i sudsku zaštitu. Ovo nadalje znači da tenderska

dokumentacija i specifikacija moraju biti sačinjene u skladu sa odredbama čl. 53. do 55. Zakona o javnim nabavkama i Upustvom za pripremu modele tenderske dokumentacije i ponuda (Službeni glasnik BiH broj 90/14). Posebno se mora prilikom pripreme tenderske dokumentacije poštovati princip jednakog tretmana i nediskriminacije ponuđača. Nadalje, odredbom člana 104. stav 1. Zakona o javnim nabavkama propisano je da URŽ u postupku pravne zaštite postupa u granicama zahtjeva iz žalbe, a po službenoj dužnosti u odnosu na povrede opisane u članu 103. stav 1. ovog zakona.

Obavezan sadržaj rješenja koje se donosi u postupku po žalbi nije propisan Zakonom o javnim nabavkama, pa je Kancelarija za razmatranje žalbi u obavezi primijeniti odredbe Zakona o upravnom postupku BiH i to član 200. stav 2., kojim je propisano da obrazloženje rješenja mora sadržavati i, između ostalog, dokaze koje je nadležni organ proveo, kao i utvrđeno činjenično stanje na osnovu provedenih dokaza, razloge koji su bili odlučni pri ocjeni dokaza, kao i razloge koji s obzirom na utvrđeno činjenično stanje, upućuju na onakvo rješenje, kakvo je dato u dispozitivu i pravne propise na osnovu kojih je riješena upravna stvar. Dalje članom 233. stav 2. Zakona o upravnom postupku BiH, u obrazloženju drugostepenog rješenja, moraju se ocijeniti i svi navodi I prigovori žalbe. Ako je prvostepeni organ u obrazloženju svog rješenja, pravilno ocijenio navode koji se u žalbi iznose, drugostepeni organ može se u svom rješenju samo pozvati na razloge iznesene u prvostepenom rješenju.

Osporeno rješenje, po nalazu ovog vijeća, ne sadrži naprijed navedene razloge, koji su odlučni za donošenje odluke, te je tuženi propustio utvrditi odlučnu činjenicu, na okolnosti iz kojih razloga i na osnovu kojih kriterijuma smatra da je sporna tačka 17. Tenderske dokumetacije u skladu sa članom 64. stav 2. ZJN-A . Naime osnovano tužitelj prigovara da je obrzloženje osporenog rješenja kontardiktorno u djelu u kojem se navodi da podkriterijum efikasnost likvidiranih šteta u 2018. godini, predstavlja jemstvo za efikasnost i ekonomičnost izvršenja obaveza u smislu rokova. Ovo iz razloga što je spornom tačkom 17. TD dokumenta kao podkriterijumi ekonomski najpovoljnije ponude pored cijene i spornog podkriterijuma efikasnost likvidiranih šteta u 2018. godini kao poseban podkriterijum propisan i rok isplate za štetni događaj. Dakle iz same tenderske dokumentacije nesporno proizilazi da je ugovorni organ rok isplate propisao kao poseban podkriterijum nezavisno od efikasnosti likvidiranih šteta u 2018. godini.

Dalje, ovo vijeće ističe da u osporenom rješenje nisu ocjenjeni i obrazloženi svi navodi i prigovori žalbe u skaldu sa citirnim članom 233. stav 2. Zakona, kojim je jasno propisano da se u obrazloženju drugostepenog rješenja, moraju ocijeniti i svi navodi i prigovori žalbe. Naime u svojoj žalbi a potom i tužbi tužitelj se poziva na dosadašnju praksu tuženog u kojoj je bilo sporno identično pitanjne, navodeći da je u tim postupcima tuženi zauzmao stav da efikasnost u rješavanju šteta iz nekog prethodnog postupka nikako ne može biti kriterijum za ocjenu ponuda, prilažući kao dokaz ta ranija rješenja tuženog.

Stoga ovo sudsko vijeće zaključuje da u okolnostima konkretnog slučaja, osporeno rješenje ne sadrži razloge o odlučnim činjenicama, zbog čega ovaj sud nije mogao ispitati pravilnost i zakonitost osporenog rješenja u odnosu na činjenično

stanje i sljedstveno tome primjenu materijalnog prava, zbog čega je, konačno, valjalo osporeno rješenje poništiti i predmet vratiti tuženom na ponovno rješavanje u smislu člana 37. stav 2. u vezi sa članom 34. stav 2. Zakona o upravnim sporovima BiH i člana 200. i 233. ZUP-a.

U ponovnom postupku tuženi će postupiti po uputama Suda sadržanih u ovoj presudi i nakon pravilnog i potpuno utvrđenog činjeničnog stanja donijeti odgovarajuću odluku pravilnom primjenom Zakona o javnim nabavkama, te pravilnom supsidijarnom primjenom relevantnih odredbi Zakona o upravnom postupku.

Kako je tužitelj uspio sa tužbom, pripadaju mu i troškovi upravnog spora, ali ne u potraživanom iznosu. Odlučujući u zahtjevu tužioca za naknadu troškova spora, Sud je našao da tužiocu pripada pravo naknade troškova vođenja upravnog spora u ukupnom iznosu od 380,80 KM i to na ime naknade za vođenje upravnog spora iznos od 280,80 KM sa obračunatim PDV-om i iznos od 100,00 KM na ime naknade za sudsku taksu na tužbu shodno članu 22. Tarife broj 3.tačka 1. Zakona o sudskim taksama u postupku pred Sudom BiH („Službeni glasnik BiH", broj: 39/03). Sa potraživanjem preko dosuđenog dijela, tužitelj se odbija, imajući u vidu da se u konkretnom slučaju radi o poništenju rješenja, tužitelju pripada pravo na naknadu troškova u neprocjenjivim predmetima u skladu s članom 19. a ne članom 12. Tarife FBiH. Također ovo vijeće napominje da nije odlučivalo o zahtjevu za naknadu troškova iz ranijeg postupka iz razloga što navedeni ne proističu iz upravnog spora.

ZAPISNIČAR
Slađana Anđelić

PREDSJEDNIK VIJEĆA
S U D I J A
Jadranka Brenjo

